

1

Buck zette zich schrap door een arm om een van de steunbalken onder het podium te slaan. Duizenden mensen die in paniek van het Gala terrein probeerden weg te vluchten hadden zich, net als hijzelf, in een eerste schrikreactie afgewend van het oorverdovende geweer-schot. Het was van rechts gekomen, misschien een meter of dertig van Buck vandaan, en de knal was zo ontiegelijk hard geweest dat het hem niet verbaasd zou hebben als ook de achterste rij van het twee miljoen-koppige publiek het duidelijk had kunnen horen.

Hij was geen deskundige, maar voor zijn gevoel was het een automatisch geweer geweest. Het enige kleinere wapen dat hij ooit een zo afschuwelijk geluid had horen maken, was het pistool waarmee Carpathia drie dagen geleden de schedels van Eli en Moïse had opgeblazen. Sterker nog: er was een griezelige overeenkomst tussen die schoten. Zou Carpathia's eigen wapen zijn afgevuurd? Had iemand uit zijn eigen staf hem op de korrel genomen?

Het spreekgestoelte was in splinters geschoten, als een boomtak die door de bliksem is getroffen. En het gigantische achterdoek viel in de verte fladderend naar beneden... Net als de rest van de massa wilde Buck het liefst maken dat hij wegwam, maar hij was bezorgd om Chaim. Zou hij geraakt zijn? En waar was Jacov ineens? Nog maar tien minuten geleden had Jacov links onderaan het podium staan wachten, waar Buck hem kon zien. Het was uitgesloten dat Chaim's vriend en assistent de oudere heer bij dit soort gevaar in de steek zou laten.

Terwijl de mensenmassa voorbij stroomde, klommen sommige mensen onder het podium, de meesten renden eromheen, terwijl anderen tegen Buck en de steunbalken opdrongen, zodat de hele constructie begon te zwaaien. Buck hield zich stevig vast en keek omhoog naar de gigantische luidsprekertorens die vervaarlijk naar links en naar rechts overhielden, waardoor de dunne triplex schragen dreigden te bezwijken. Hij kon uit twee kwaden kiezen: de kolkende mensenmassa in stappen en het risico nemen onder de voet te worden gelopen, of een eindje omhoogklimmen in de dwarsbalk. Toen

hij dat laatste deed, voelde hij onmiddellijk hoe wankel de constructie was geworden: het ding trilde en leek een draaiende beweging te maken. Hij keek naar het podium, over duizenden voorbij rennende hoofden heen. Carpathia's gereutel en de weeklucht van Fortunato waren over de luidsprekers duidelijk te horen geweest, maar nu viel het geluid – althans in de speakers pal boven hem – ineens uit.

Hij keek omhoog, nog juist op tijd om te zien hoe een speakerbox van drie bij drie meter vanaf de toren naar beneden viel. 'Pas op!' schreeuwde hij naar de menigte, maar er was niemand die hem hoorde. Hij keek nog eens omhoog, om er zeker van te zijn dat hij voldoende afstand hield. De kist trok de kabels waaraan hij vastzat kapot alsof het elastiekjes waren, en kwam een meter of vijf uit de as van de toren neer. Buck zag vol afgrijzen hoe een vrouw erdoor vermorzeld werd, terwijl verscheidene andere mannen en vrouwen tegen de grond werden geslagen. Iemand probeerde de dame onder de kist vandaan te sleuren, maar de massa bleef blindelings opdringen. Het was één grote heksenketel van wanhopige mensen, die elkaar desnoods vertraptten om weg te komen bij het bloedbad.

Buck kon niet helpen. De hele podiumconstructie schommelde heen en weer, en hij voelde hoe hij naar links werd opgestuwd. Hij klampte zich vast aan de balk, omdat hij zich niet in deloedgolf van schreeuwende lichamen durfde te laten vallen. Eindelijk kreeg hij Jacov weer in het oog, die via de zijtrap het podium trachtte te beklimmen waar Carpathia's veiligheidsagenten met uzi's stonden te zwaaien.

Een helikopter probeerde in de buurt van het podium te landen, maar moest wachten tot de menigte had plaatsgemaakt. Chaim zat roerloos in zijn rolstoel, van Buck uit gezien rechts op het toneel, een eind uit de buurt van Carpathia en Fortunato. Hij leek als verlamd: zijn hoofd was opzij gevallen, alsof hij zich niet meer kon bewegen. Als Chaim al niet was doodgeschoten, kreeg Buck de indruk dat hij weer een beroerte had gehad of, erger nog, een hartaanval. Hij wist dat Jacov de oude heer zou beschermen en in veiligheid brengen als hij hem kon bereiken. Buck probeerde Jacov in het oog te houden, terwijl Fortunato naar de helikopter zwaaide en smeekte te landen, om Carpathia weg te halen. Ten slotte wist Jacov zich los te wurmen en rende hij de podiumtrap op, om met de kolf van een uzi een dreun op zijn hoofd te krijgen waardoor hij achterover weer de

mensenmassa in tuimelde. Door de knal was Jacovs hoofd zo hard naar achteren geslagen dat Buck zeker wist dat hij buiten westen was, en niet kon voorkomen om onder de voet gelopen te worden. Buck liet zich van zijn balk in het gedrang vallen en vocht zich een weg naar Jacov. Hij kwam langs de gevallen speakerbox en voelde het plakkerige bloed onder zijn schoenzolen.

Toen hij in de buurt kwam van waar Jacov ergens moest liggen, keek hij nog één keer naar het podium. De rolstoel van Chaim bewoog! Hij reed met volle kracht naar de achterkant van het toneel. Had hij met zijn lichaam op de joystick geleund? Was het ding op hol geslagen? Als Chaim niet stopte of omkeerde, ging hij een val van drieënhalve meter en een wisse dood tegemoet. Chaims hoofd hing nog steeds opzij, zijn lichaam was stokstijf

Buck kwam bij Jacov, die slap op zijn rug lag, het hoofd op een onnatuurlijke manier opzij gedraaid, de ogen starend, armen en benen krachteloos. Hij voelde een snik in zijn borst omhoogkomen terwijl hij zich met zijn ellebogen een weg door de meute baande, neerknielde en zijn duim tegen Jacovs halsslagader legde. Geen hartslag. Het liefst had hij het lichaam opgetild en weggedragen, maar hij was bang dat hij herkend zou worden. Hij kon niets meer voor Jacov doen. Maar voor Chaim misschien nog wel.

Hij trok een sprint naar links, rondom het podium, en kwam aan de achterkant om de hoek, waar hij Chaims te pletter geslagen rolstoel op de grond kon zien liggen. De zware batterijen waren opengebarsten en lagen wel vijf meter bij de stoel vandaan; één wiel was bijna in tweeën gebroken, het rugkussen was weg en één voetsteun was afgebroken. Stond hij op het punt om nog een dode vriend te vinden?

Hij sloop naar de gemangelde stoel en keek speurend om zich heen, ook onder het podium, maar behalve splinters van wat ongetwijfeld het spreekgestoelte was geweest, zag hij niets. Hoe zou Chaim dit ooit hebben kunnen overleven? Veel van de wereldleiders waren via de achterkant van het podium af gevluht, maar hadden zich met twee handen aan de rand vast kunnen houden, om ernstige verwondingen te voorkomen. En dan nog waren er ongetwijfeld de nodige verstuurde of gebroken enkels. Maar een bejaarde man, herstellend van een beroerte, die in een metalen stoel een val van drieënhalve meter op een betonnen vloer maakt? Buck was bang dat

Chaim het nooit overleefd kon hebben. Alleen, wie had hem zo vlug weggedragen?

Aan de andere kant van het podium landde een helikopter, en eerstehulpartsen stormden het toneel op. De veiligheidsagenten verspreidden zich en kwamen via de trappen naar beneden, om het gebied te ontruimen. Carpathia en Fortunato werden omringd door vier dokters, terwijl andere medici eerste hulp boden aan hen die vertrapt en geplet waren, onder anderen de vrouw onder de speakerbox. Jacovs lichaam werd in een lijkzak geschoven. Buck kon zijn tranen nauwelijks bedwingen toen hij zag dat hij zijn broeder zo moest laten gaan, maar hij wist dat Jacov in de hemel was. Hij rende achter de menigte aan, die nu de straten in stroomde.

Hij wist dat Jacov dood was. Te oordelen naar de wond aan Carpathia's achterhoofd zou Nicolae ook dood zijn, of binnenkort sterven. En hij moest aannemen dat ook Chaim niet meer leefde. Hij verlangde naar het moment dat dit allemaal afgelopen was, de glorieuze Wederkomst van Christus. Maar dat duurde nog drie-en-een-half jaar.

Rayford voelde zich een sukkel, zoals hij in de meute meehobbelde, met de slip van zijn gewaad in de hand om niet te struikelen. Hij had de Sabel en zijn foedraal laten vallen, en wilde niets liever dan zijn armen gebruiken om flink vaart te maken. In plaats daarvan rende hij hier als een dame in avondjapon. Toch bedwong hij de neiging om de boernoes en de tulband van zich af te smijten, want het laatste waar hij nu op zat te wachten was dat mensen hem als westerling herkenden.

Had hij Carpathia vermoord? Hij had het geprobeerd, hij was het van plan geweest, maar hij had de trekker niet kunnen overhalen. Toen had iemand hem aangestoten, het wapen was afgegaan, maar hij kon zich niet voorstellen dat hij zoveel geluk had gehad dat zijn doelwit was geraakt. Zou de kogel zijn afgestuit op het spreekgestoelte en vervolgens in Carpathia zijn terechtgekomen? En daarna uit het lichaam van Nicolae tevoorschijn zijn gekomen, om het achterdoek weg te vagen? Het leek volstrekt onmogelijk.

Als hij de Potentaat al vermoord had, ontleende hij daar zeker geen voldoening aan, geen gevoel van opluchting of trots. Terwijl hij daar

zo voortsjokte, met overal om hem heen het geschreeuw en gejammer van de Carpathia-getrouwen, voelde Rayford zich alsof hij een gevangenis ontvluchtte die hij eigenhandig had gemaakt. Hij hapte naar adem terwijl de menigte zich langzamerhand begon te verspreiden. Toen hij eventjes stopte om zich voorover te buigen, met de handen in de zij om een beetje lucht te krijgen, zeiden een paar mensen in het voorbijgaan: 'Is 't niet verschrikkelijk? Hij is schijnbaar dood!'

'Ja, verschrikkelijk,' hijgde Rayford, zonder op te kijken.

Aangenomen dat de televisiecamera's alles hadden vastgelegd, met name hem met het wapen in de aanslag, dan was het alleen een kwestie van tijd voor ze hem gingen zoeken. Zodra hij weg was van de drukke straten, trok hij de boerries over zijn hoofd en stopte het ding in een vuilnisbak. Hij haastte zich naar zijn auto, om zo vlug mogelijk naar Tel Aviv en weg uit Israël te komen, vóór dat onmogelijk zou zijn.

Mac stond bijna helemaal achter in het publiek, zo ver weg van het wapen dat het geluid van de explosie zijn oren pas bereikte toen de gigantische mensenmassa al in beweging was gekomen. Terwijl de toeschouwers om hem heen begonnen te gillen en zich vertwijfeld afvroegen wat er aan de hand was, hield hij zijn blik op het toneel gericht, en merkte hij dat een geweldig gevoel van opluchting zich van hem meester maakte. Hij zou zichzelf en Abdullah dus niet hoeven op te offeren om Carpathia dood te maken. Aan de commotie op het podium en aan de beelden op de reusachtige televisieschermen vlakbij was duidelijk te zien dat Nicolae de fatale hoofdwond was toegebracht waarop gelovigen hadden vertrouwd.

Professioneel als altijd wist Mac wat er van hem verwacht werd. Hij haalde zijn mobiele telefoon uit zijn jaszak tevoorschijn en draaide de verkeerstoren van Tel Aviv. 'Hebben jullie een piloot klaar die bevoegd is om de 216 naar Jeruzalem over te vliegen?'

'We waren al aan het zoeken, meneer. Dit is een drama.'

'Tja.'

Mac belde Abdullah. Aan het weinige achtergrondgedruis kon hij merken dat zijn copiloot niet op het Gala terrein was. 'Heb je het gehoord, Ab?'

‘Ja, ik heb het gehoord. Zal ik de Phoenix gaan ophalen?’

‘Laat maar even. Ze proberen hem hierheen te brengen. Ik zag dat je het hotel uitliep. Waar zit je?’

‘Ik zit een pitabroodje te eten in een restaurant. Het zal er wel verdacht uitzien dat ik hier rustig zit te eten, terwijl de grote baas ligt te creperen en iedereen de straat op is gestormd om een televisiescherm te zoeken.’

‘Steek dat broodje maar in je zak, en als je niets meer van me hoort, zorg dan dat je over een uur op Jerusalem Airport staat.’

Mac baande zich een weg naar de voorkant van het plein, terwijl de mensenmassa panisch een goed heenkomen zocht. Waar nodig wapperde hij met zijn identiteitskaart, en toen hij eenmaal bij het podium was gekomen, was het duidelijk dat Carpathia’s doodsstrijd teneinde liep. Hij had zijn polsen onder zijn kin opgetrokken, zijn ogen zaten dicht geperst en bloedden; ook druppelde er bloed uit zijn oren en mond, en hij schudde hevig met zijn benen.

‘O, hij gaat dood! Hij gaat dood!’ jammerde Leon. ‘Laat iemand toch wat *doen!*’

De vier eerstehulpartsen, voorzien van piepende monitoren, knielden bij Carpathia neer. Ze maakten zijn mond vrij, zodat ze hem zuurstof konden toedienen, namen zijn bloeddruk op, drukten op zijn borst, wiegden zijn hoofd en probeerden een wond te stelpen die een enorme bloedplas op het podium veroorzaakte. Mac tuurde langs de uitzinnige Fortunato en zag dat Carpathia’s handen en gezicht, normaal bruinverbrand, al bleek waren geworden. Niemand kon dit overleven. En hij vroeg zich af of de lichaamsbeweging van de Potentaat misschien postume spiertrekkingen waren.

‘Er is een ziekenhuis in de buurt, bevelhebber,’ zei een van de dokters, wat tot een woede-uitbarsting van Fortunato leidde. Hij had net oogcontact gemaakt met Mac en leek iets te willen zeggen, toen hij zich met een ruk naar de arts keerde.

‘Ben je gek? Die – die lui hier zijn niet gekwalificeerd! We moeten hem naar Nieuw Babylon zien te krijgen.’

Hij draaide zich weer naar Mac. ‘Is de 216 klaar?’

‘Onderweg uit Tel Aviv. Zou binnen een uur moeten kunnen opstijgen.’

‘Een *uur?* Moeten we hem dan niet met een heli rechtstreeks naar Tel Aviv brengen?’

‘Jerusalem Airport zou sneller zijn,’ antwoordde Mac.

‘In een helikopter is geen ruimte om hem te stabiliseren, meneer,’ zei de dokter.

‘We hebben geen keus!’ riep Fortunato uit. ‘Een ambulance gaat te langzaam.’

‘Maar in een ambulance is wel de apparatuur aanwezig waarmee we hem misschien –’

‘Hijs hem nu maar in die heli!’ blafte Fortunato. Juist toen de arts zich van hem afwendde, met een trek van minachting op het gezicht, keek een vrouwelijke collega naar hem op. Carpathia lag doodstil. ‘Geen vitale functies meer,’ zei ze. ‘Geen uitslag meer op de monitor.’

‘Nee!’ schreeuwde Leon, en hij perste zich tussen de artsen door en knielde in Nicolae’s bloed. Opnieuw boog hij zich over het lichaam heen, maar in plaats van dat hij Carpathia tegen zich aan drukte, begroef hij zijn gezicht tegen de levenloze borst en snikte hartgrondig.

De chef van de veiligheidsdienst, Walter Moon, beduidde de artsen met een hoofdknik dat ze konden gaan. En terwijl die hun spullen verzamelden en een brancard gingen halen, trok hij Leon zachtjes los van Carpathia. ‘Nog geen laken over het lichaam leggen,’ zei hij. ‘Laten we hem zo vlug mogelijk inladen. Niets zeggen over zijn toestand, voor we thuis zijn.’

‘Wie heeft dit gedaan, Walter?’ griende Fortunato. ‘Is hij gepakt?’ Moon trok zijn schouders op en schudde het hoofd.

Buck rende naar het pension. Opnieuw draaide hij het nummer van Chaim, zoals hij de hele weg terug al had gedaan. Nog steeds in gesprek. De mensen in Chaims huis – Stefan, de huisknecht, Hannelore, de vrouw van Jacov, en de moeder van Hannelore – hadden ongetwijfeld naar de televisie gekeken en waren nu waarschijnlijk aan het rondbellen, op zoek naar informatie over hun dierbaren.

Eindelijk nam Hannelore op. ‘Jacov?’ schreeuwde ze.

‘Nee, Hannelore, je spreekt met Greg North.’

‘Buck!’ jammerde ze. ‘Wat is er gebeurd? Waar –’

‘Hannelore!’ onderbrak Buck. ‘Jullie telefoon is niet beveiligd!’

‘Wat kan mij dat nog schelen, Buck? Als we er aangaan, dan gaan we eraan! Waar is Jacov? Wat is er met Chaim gebeurd?’

‘Ik wil ergens met je afspreken, Hannelore. Als Chaim weer thuis-
komt –’

‘Leeft hij dan nog?’

‘Dat weet ik niet. Ik heb hem niet meer gezien na –’

‘Heb je Jacov gezien?’

‘Kom naar me toe, Hannelore. Bel me met een ander toestel en –’

‘Buck, zeg het me. Nu! Heb je hem gezien?’

‘Ja, ik heb hem gezien.’

‘Leeft hij nog?’

‘Hannelore –’

‘Buck, is hij dood?’

‘Het spijt me, Hannelore. Ja.’

Ze begon te jammeren, en op de achtergrond hoorde Buck iemand schreeuwen. De moeder van Hannelore? Had ze begrepen wat het nieuws was?

‘Buck, ze zijn hier!’

‘Wat? Wie?’

Hij hoorde een deur slaan, een gil, toen nog een schreeuw.

‘WG!’ fluisterde ze vinnig. En toen viel de verbinding weg.

Aan boord van de Phoenix 216 werd Nicolae Carpathia door zijn lijfarts onderzocht en doodverklaard.

‘Waar zat u eigenlijk?’ vroeg Leon op scherpe toon. ‘U had misschien wat kunnen doen.’

‘Ik was waar ik geacht werd te zijn, bevelhebber,’ zei de dokter. ‘Namelijk in de caravan voor ondersteunend personeel, honderd meter achter het podium. De veiligheidsagenten wilden me niet naar buiten laten, omdat ze bang waren voor verdere schotenwisselingen.’

Terwijl de 216 naar de startbaan taxiede, kwam Leon naar de cockpit en zei tegen Abdullah: ‘Haal directeur Hassid in het paleis voor mij aan de telefoon, via een beveiligde lijn.’

Abdullah knikte en keek even opzij naar Mac, terwijl Fortunato weer verdween. De copiloot legde de verbinding en waarschuwde Leon via de intercom. Met het creatief overhalen van een paar schakelaars zorgde Abdullah ervoor dat Mac mee kon luisteren; het kanaal waarlangs cockpitgeluiden naar buiten konden gaan, werd gedempt.

‘Je hebt het verschrikkelijke nieuws zeker wel gehoord, David?’ zei Leon.

‘Jazeker, meneer,’ zei David. ‘Ongelooflijk. Hoe is het met de Potentaat?’

‘Die is dood, David...’

‘O, nee.’

‘Maar dat is, tot nader order, topgeheim, op speciale instructie van hoofd veiligheid Moon.’

‘Dat begrijp ik.’

‘Ach, David, wat moeten we nou toch?’

‘Iedereen zal naar u opkijken, meneer.’

‘Nou, dat is heel vriendelijk dat je dat zegt, op een moment als dit, maar ik heb je hulp nodig.’

‘Ja, meneer?’

‘Stoor de satellieten, zodat degenen die dit gedaan hebben niet meer per telefoon met elkaar kunnen communiceren. Kun je dat voor me doen?’

Er viel een lange stilte. Het storen van de satellieten was niet de juiste term, maar David zou het door Fortunato gewenste resultaat wel kunnen bewerkstelligen. ‘Jawel,’ zei hij langzaam. ‘Dat is natuurlijk wel te regelen. Maar u beseft dat zoiets nogal, eh, verstrekkende gevolgen heeft?’

Mac fluisterde tegen Abdullah: ‘Bel Buck, bel Rayford, bel de schuilplaats. Leon gaat alle communicatie blokkeren. Als ze nog met elkaar willen praten, moeten ze snel wezen.’

‘Wat dan?’ vroeg Leon.

‘We maken allemaal gebruik van een en hetzelfde systeem,’ legde David uit. ‘Dat is ook de reden waarom we de internetuitzendingen van de Ben-Judaïeten nooit hebben kunnen verhinderen.’

‘Dus als je hen afsluit, zijn we zelf ook afgesloten?’

‘Precies.’

‘Doe het toch maar. De landkabels in Nieuw Babylon zouden het toch nog gewoon doen, nietwaar?’

‘Jawel, en de uitzending van televisiebeelden zou er ook geen last van hebben, maar alle communicatie over langere afstand is afhankelijk van satellieten.’

‘Dus wij in Nieuw Babylon zouden alleen nog met elkaar kunnen communiceren.’

‘Zo is het.’

‘We zullen ons best redden. Ik geef je wel een seintje als je weer mag stoppen met het stoorsignaal.’

Twee minuten later kreeg David opnieuw telefoon van Leon. ‘Zeg, hoelang gaat dit eigenlijk duren?’ vroeg hij. ‘Ik had je eigenlijk al niet meer moeten kunnen bereiken.’

‘Nog drie minuten.’

‘Dan bel ik je over vier minuten nog eens.’

‘Dan zult u mij niet meer te pakken krijgen, meneer.’

‘Laten we het hopen!’

Maar vier minuten later werd Leons aandacht in beslag genomen door de dokter. ‘Ik wil een lijkschouwing,’ zei hij tegen de arts, ‘maar over de doodsoorzaak mag niets naar buiten komen.’ Over de geheime intercom hoorde Mac hoe Leon moeilijk slikte. ‘En ik wil dat deze man door de allergrootste expert van de wereld wordt afgelegd en klaargemaakt om opgebaard te worden. Is dat begrepen?’

‘Natuurlijk, bevelhebber. Zoals u wenst.’

‘Die vleeshouwer in het paleis wil ik niet, dus wie stelt u voor?’

‘Iemand die het geld goed kan gebruiken, om heel eerlijk te zijn.’

‘Hè, wat platvloers! Het gaat om een dienst aan de Wereldwijde Gemeenschap!’

‘Maar u bent, neem ik aan, toch wel bereid om de kosten te –’

‘Ja, tuurlijk, maar niet als het zo’n man alleen om het geld te doen is.’

‘Nee, zo bedoelde ik dat niet. Ik weet alleen dat het mortuarium van doctor Eikenberry gedecimeerd is. Ze heeft meer dan de helft van haar personeel verloren, en moet haar instelling volledig reorganiseren.’

‘Zit ze in de buurt?’

‘Bagdad.’

‘Ik wil niet dat Nicolae naar Bagdad wordt getransporteerd. Kan ze naar het paleis-mortuarium komen?’

‘Daar zal ze vast met alle genoeg –’

‘Genoegen?’

‘Daar zal ze vast toe bereid zijn, meneer.’

‘Ik hoop dat ze wonderen kan doen.’

‘Gelukkig is het gezicht niet beschadigd.’

‘Maar toch,’ zei Leon, en zijn stem werd weer hees, ‘hoe wil je die, die... verschrikkelijke *wond* verbergen?’

‘Ik weet zeker dat dat kan.’

‘Hij moet er perfect uitzien. Waardig. De hele wereld moet om hem rouwen.’

‘Ik zal haar meteen bellen.’

‘Ja, probeer maar eens. Het zal mij benieuwen of u erdoorheen komt.’

Dat lukte niet. Wereldwijd waren de intercontinentale telefoonverbindingen uitgevallen. Ook Abdullah had niemand meer te pakken kunnen krijgen. Mac stond op het punt om de geheime intercom uit te schakelen toen hij Leon diep hoorde inademen, voordat het hoge woord eruit kwam. ‘Dokter?’ zei hij. ‘Kan uw lijkbezorger, eh...’

‘Dokter Eikenberry.’

‘Ja. Kan zij een afgietsel maken van het lichaam van de Potentaat?’

‘Een afgietsel?’

‘Ja, u weet wel, zo’n ding van gips of plastic of zo, waardoor zijn lichaam in de exacte afmetingen en karakteristieken bewaard zou blijven?’

De arts weifelde. ‘Nou, eh...’ zei hij ten slotte, ‘dodenmaskers zijn natuurlijk niets nieuws. Maar een heel lichaam, dat is nogal een, eh, diepgravende klus. Met excuses voor de beeldspraak.’

‘Maar het zou mogelijk zijn?’

Weer een stilte. ‘Dan denk ik dat het lichaam in zijn geheel ondergedompeld zou moeten worden. In het paleis-mortuarium staat een tank die groot genoeg is.’

‘Dus u acht het realiseerbaar?’

‘Alles is realiseerbaar, eminentie. Pardon, bevelhebber.’ Fortunato schraapte zijn keel. ‘Ja, alstublieft, dokter. Noem mij geen eminentie. Nog niet, tenminste. En zorg dat dat afgietsel van het lichaam van de Potentaat geregeld wordt.’